

1946

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. — ΤΟΜΟΣ 2^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

† ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879—1941)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ: Μυθιστόρημα υπό André Laurie,
Συνέχεια από τον τόμον του 1945 (με 12 εικόνες) εις
όλα τα φύλλα από του 1ου μέχρι του 52ου.
Προταθλήτης (δ) κ. 'Ηρακλείδης ταξιδεύει (με 3 εικόνες) 45
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ: σε κάθε
φύλλο από του 1ου μέχρι του 50ου.
ΣΚΥΔΙ (τό) ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ: Παραμύθι για

μικρά και μεγάλα παιδιά (με 12 εικόνες) εις τα φύλλα
1ου μέχρι του 33ου.
Στο κρεβάτι αρρωστή
'Υαινα (ή), ο γαίδαρος και ο ελέφαντας 78
Φυλακισμένες (οί) του μαύρου πύργου (εικόν) 121
Χαμένοι στο σκοτάδι 137
ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ: 14
Καθάπερ (δ) 124

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:

Αθηναίων (δ) πολιτισμός	67
Απ' τα σύκα ως τα σταφύλια	75
Βιβλιαράκι (τό)	99
Γαλάνης (δ)	11
Για κάποια κουτάκια	51
Εθνική (ή) εορτή	35
Ερασιμακή (ή) προφορά	91
Καινούργιος (δ) χρόνος	3
Καλοί (οί) και οι κακοί	19
Παλιό (τό) μας «Κεντρί»	83
Πάσχα χωρίς χειλιόνια	43
Πολιτισμός	47
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ: σε κάθε φύλλο από του 1ου μέχρι του 52ου	101
ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ (εικόνα)	
ΑΝΕΚΔΟΤΑ:	
Δύο λεπτά πρωτότερα	38
Καλύτερο το αδιάβαστο	54
Πατέρας και υιοί	38
Τζαμι και ρέστα	54
ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ:	
Με ποιά ταχυδρόμο	125
Σάν άνθρωπος	70
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:	
Αποτελέσματα Διαγων. προς σύνθεση Πνευματ. Α- σκήσεων	71
ΑΠΟ ΤΩΝ ΝΕΡΑ ΓΔΟΚΟΣΜΟ:	
Μία βροχερή μέρα (με 2 εικόνες)	29 37
Παπαρούνα	86, 93
Στο βυθό της θάλασσας	125, 138
Γατούλα (ή) μου ή μπαζού (με 1 εικόνα)	65
Γιατί έσκαψε (λαϊκό παραμύθι)	14, 22
Δάκρυ (τό) του Χριστού	142

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ:	
304ος Διαγων. Λύσεων Πνευματ. Ασκήσεων	79
Διαγωνισμός (δ) προς Σύνθεσιν Πνευματ. Ασκήσεων	7
1946-47	7
Διαγωνισμός (δ) προς σύνθεσιν Πνευματ. Ασκήσεων	7
Εικόνες παιδιών εκ του φυσικού	105
Ένα νερόφιδο κι' ένας χοντρός και σεβάσμιος γάτος	109
Ένας δικηγόρος ατοίδα	116
Ζίλα (ή) το κομμάκι του Μαρόκου	46
Καλά Χριστούγεννα (εικόν)	141
Καλό Πάσχα (Εικόν)	41
Κάποιος που δεν ήταν ευτυχισμένος (παραμύθι) (με 3 ει- κόνες)	90, 77, 85
Κούλουμα... κατ' οίκον	30
ΜΑΥΡΟ (τό) ΒΕΛΟΣ: Μυθιστόρημα υπό Ροβέρτου Δ. Στήβενσον, συνέχεια από τον τόμον του 1945 (με 8 εικόνες) εις όλα τα φύλλα από του 1ου μέχρι του 52ου.	
Μετά τη βροχή (με 2 εικόνες)	89
Με τη βροχή	6
Με τ' αὐτί	141
Μία προστυχιά	54
Μιλώντας με την άνοιξη	146, 151
Νέα (τα) του 1917	133
Όνειρο (τό) της Πόλης	37
Παιδιά απ' όλα τον κόσμο (με 4 εικόνες)	13, 21, 25, 93
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ: σε κάθε φύλλο από του 1ου μέ- χρι του 52ου.	
Πειρασμός, άμχανία κι' έξυπνάδα ποντικού (με 4 εικόνες)	53
Πέτρο χύσ' του την! (παραμύθι εις Φλάνδρας)	94, 101
Πεύκος (δ) μας	59
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ: σε κάθε φύλλο από του 1ου μέχρι του 52ου.	
Πρίν από την συναυλία	26

ΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ:

Άνθρωπος αριθμών τα κύματα	90
Γεωργός και αλώπηξ	99
Κύων και ίππος	109
Κύων λαγώς	120
Λέων και Άλώπηξ	142
Ανάμνηση	146
Αρβανιτιά	2

ΠΤΥΧΑ:

Ένας ζητιάνος	6, 13, 21, 26, 34, 42, 50, 58, 74
Ένα χρόνο πιδ μεγάλη	68
Ζεστό (τό) σπιτάκι	46

Σελ.	Ήρεμη (ή) πολιτεία	Σελ.
90	Τερός χώρος	18
99	Μικρό μου μακρινό παιδάκι	108
109	Νανούρισμα	121
120	Νυχτερινό	82
142	Όνειρο	29
146	Πατρίδα (ή) μας	38
2	Πόθος	78
6, 13, 21, 26, 34, 42, 50, 58, 74	Πρώτο θέρος	53
68	Σας άσπάζομαι, Φαίδων	10
46	Σκλαβιά	94
142	Τρεις ατσίγγανοι	86
	Χριστουγεννιάτικο Δέντρο	141

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ο τόμος ούτος περιέχει 100 εικόνες και κοσμήματα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Γραφεῖα : ὁδὸς Ἀριστείδου 10, Ἀθήναι

■ ■

Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ διὰ τὸ 1947 (ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου - 30 Νοεμβρίου) ὠρίσθη εἰς
δραχ. 25.000, ἑξάμηνος **δραχ. 15.000**,
τρίμηνος **δραχ. 8.000**.

Παλαιοὶ Τόμοι Β' Περιόδου ἄδεται
ἑκαστος **δραχ. 20.000**.

Χρυσόδετοι ἑκαστος **δραχ. 25.000**.

■ ■

Περίοδος Γ'. 1ος καὶ 2ος τόμος ἑκαστος
ἄδεται **δραχ. 10.000** χρυσόδετος **δραχ. 15.000**
οἱ δύο μαζί χρυσόδετοι
δραχ. 25.000

■ ■

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ **Νικολάου Πα-
παδοπούλου** (26 Ἰουνίου 1941) τὴν
διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ ἀνέλαβεν ὁ ἀκα-
δημαϊκὸς **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**,
ἀρχισυντάκτης ἀπὸ τοῦ 1895.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκειται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τὰ Σχολεία (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρχ. 15000, ἑξάμηνη
δρχ. 8000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 2.
Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8.
Ἐξάμηνη ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποσώφως: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δδδς Γ' Σεπτεμ-
βρίου, ἀριθ. 28 — Ἀθήνας. Τηλέφ. 55.536

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήπο-
τε μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται δρχ. 10000 ἄδελτος
καὶ 15000 χρυσὸν. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατά φύλ-
λον ἀποκτὰ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων
ψευδώνυμον δι' ἑν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρχ. 1000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος

Ἀθήναι, Ἰανουάριος 1946

Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 1-4

Μυθιστόρημα ὑπὸ ANDRÉ LAURIE —

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

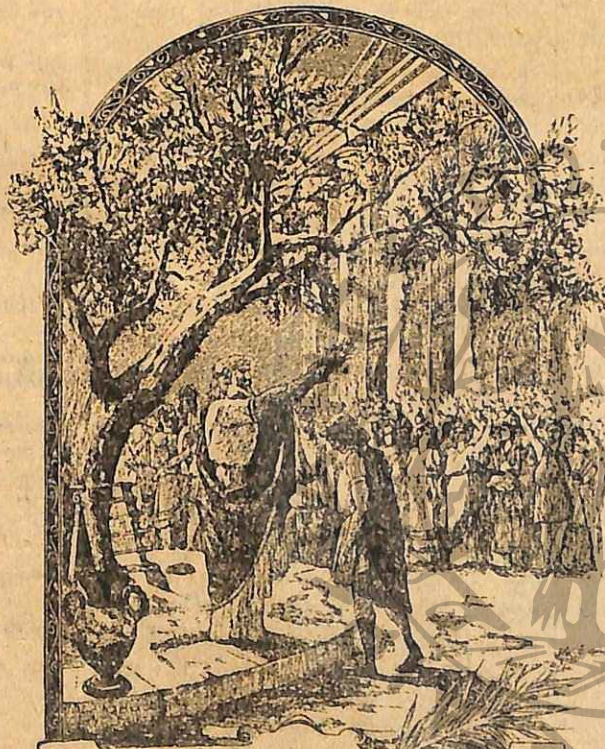
— Μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Περίληψις τῶν προηγουμένων: —

Βρισκόμαστε στὸν τρίτο χρόνο τῆς 112ης Ὀλυμπιάδας. Δυὸ ἀδέρφια, δώδεκα ἔως δεκατρίων χρονῶν περνοῦν μέσα ἀπὸ τοὺς στενοὺς δρόμους τῆς Πέλλας, στὴ Μακεδονία. Μαζί τους εἶναι κι' ὁ παιδαγωγὸς τους Πρόας, αἰχμάλωτος ποὺ πιάστηκε στὴ Χερώνεια, φορτωμένος με χειρόγραφα καὶ μουσικὰ ὄργανα. Περιπατεῖ κουτσάινοντας, ἐνῶ τὰ δυὸ παιδιά — ὁ Περδίκκας καὶ ὁ Ἀμύντας — προχωροῦν στὸ πλάι του χοροπηδῶντας καὶ μαλλώνοντας μεταξύ τους. Ἐπιμένουν νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο, ποὺ εἶναι τὸ παλάτι με τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ὁ Πρόας τοὺς βιάζει νὰ πάνε μιὰ ὥρα ἀρχίτερα στὸ σπίτι κι' ὁ Περδίκκας θυμωμένος τὸν ἀποκαλεῖ «δοῦλο». Μετανοιώνει ὅμως ἀμέσως καὶ τοῦ ζητάει συγνώμη. «Συγχώρεσέ με, τοῦ λέει, θὰ εἶμουν πολὺ πρόστυχος νὰ βρῶ ἕναν καλὸ στρατιώτη, ἐγὼ ποὺ φιλοδοξῶ νὰ δοξαστῶ μιὰ μέρα πολεμώντας». Ὡστόσο μῆταν στὸ παλάτι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ποὺ ὀλόκληρη ἡ οἰκουμένη ἀντιχοῦσε ἀπὸ τοὺς θριάμβους του, ποὺ εἰρήνευσε τὴν Ἑλλάδα καὶ ὑπόταξε τοὺς βαρβάρους.

Παραταγμένοι σὲ τριπλὴ γραμμή οἱ ἐπισκέπτες, περίμεναν νὰ περάσουν μπροστὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα, τὸ ἀριστοῦργημα αὐτοῦ τοῦ Ἀπελλῆ, ποὺ παρίστανε τὸ νεαρὸ κοσμοκράτορα νὰ κρατᾷ κεραυνό. Ὅταν ἤρθε ἡ σειρά τους, τὰ παιδιά με τὸν Πρόα, σταθῆκαν ἐκπληκτοὶ μπροστὰ στὴν ὁμορφιὰ τοῦ πίνακα. Ὁ Περδίκκας λέει μιὰ στιγμή: «Γιατὶ νὰ εἶμαι παιδί νὰ μὴ μπορῶ νὰ πολεμίσω μαζί του!» Τότε ὁ Πρόας τοῦ ἀποκρίνεται: «Πρέπει νὰ γίνεις ὑπομονή! Πιστεύεις πῶς ἡ ἡλικία εἶναι τὸ σπουδαιότερο γιὰ ἕναν ποὺ θέλει νὰ γίνῃ καλὸς στρατιώτης; Μήπως θέλεις νὰ πῆς πῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν σχολαστικὸς βιβλιοφάγος;» «Δὲ λέω αὐτὸ Περδίκκα, ἀλλὰ λέω πῶς ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι παρὰ

δειγμα μιᾶς ἐξαιρετικῆς μόρφωσης». «Μὰ ἐσύ ποὺ τὰ ξέρεις όλα αὐτά; ρωτοῦνε τὰ παιδιά. Ἐσύ εἶσαι αἰχμάλωτος ἐδῶ, δὲν εἶσαι οὔτε καλλιτέχνης γιὰ νὰ μᾶς μιλάς γιὰ ζωγραφικὴ ὅπως ἔκανες προλίγου, οὔτε γραμματικὸς». «Εἶμαι πολὺς Ἀθηναῖος, φώναξε περήφανα ὁ Πρόας κι' ὁ Ἀθηναῖος τ' ὄχι καύχημα ποὺ στὶς τέχνες τοῦ πολέμου ξεχωρίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς τ' ἀποδείξω θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴ μαθητικὴ μου ζωή». Πάνω σ' αὐτὸ μείνανε σύμφωνοι: κάθε βράδυ, μόλις τελειώνει τὸ μάθημα, κάτω ἀπὸ τοὺς κέδρους τοῦ κήπου, θὰ τοὺς ἔλεγε ὁ παιδαγωγὸς

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

ἕνα κεφάλαιο ἀπὸ τὴν ἱστορία του

Ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα ἀρχισε ἡ διήγησή. Τοὺς εἶπε πῶς γεννήθηκε σ' ἕνα χωριονάκι τῆς Ἀθήνας, διακόσια στάδια ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ἀπὸ τὸν Νικία ποὺ ἦταν ἐλεύθερος πολίτης καὶ καλλιεργοῦσε τὴ γῆ με λιγοστοὺς δούλους κι' ἀπ' τὴ Φαίδιμη. «Ὡς ποὺ νὰ γίνω πέντε χρονῶ ἡ ζωὴ μου περνοῦσε με παιχνίδια. Ἐπαιρνα βέβαια μαθήματα στὸ σπίτι, μὰ οἱ δικοί μου ἀποφάσισαν, ὅταν πιά ἔγινα δέκα χρονῶ, νὰ μὲ στείλουν στὴν Ἀθήνα, στὸ σχολεῖο τοῦ Λύσι, ἐνὸς δασκάλου πολὺ φημισμένου. Θὰ ἔμενα πρὸς τὸ παρὸν οἰκότροφος σὲ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια ποὺ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ μιὰ γρηά, τὴν Ἀγαρίστη καὶ ἀπὸ τὴν ἐγγονοῦλα τῆς τὴν Γλυκέρα κάπου δεκαῆξι χρονῶ. Ἡ Γλυκέρα εἶχε τὸ χάρισμα νὰ ζωγραφίξῃ πάνω σὲ πῆλινα ἀντικείμενα, σὲ γλάστρες, σὲ ἀγαλματάκια, σὲ βάζα κι' ἀπ' αὐτὰ ζοῦσε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα

ποὺ ἤρθα στὴν Ἀθήνα, παρουσιάστηκα στὸ δασκάλό μου, ἕναν ἀνθρωπο ποὺ μόλις τὸν εἶδα ἀρχισα νὰ τρέμω, γιατί μοῦ φάτηκε πολὺ αὐστηρὸς. Παρ' ὀλίγο νὰ ζήτησω νὰ φύγωμε. Μὰ ὅταν εἶδα τοὺς ἄλλους συμμαθητὲς μου νὰ μπαίνουν χαρούμενοι, πῆρα θάρρος. Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἐκεῖ μέσα πέρασα μιὰ δύσκολη καὶ σκληρὴ ζωὴ, μὰ ἔμαθα τοῦ κόσμου τὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τὴν τέχνη γιὰ τὴ μουσικὴ, τὴν ποίηση καὶ τὸν ἀθλητισμό. Μὰ τὸ σπουδαιότερο ποὺ ἔμαθα εἶναι ἡ φιλία, γιατί συνδέθηκα στενά μ' ἕναν συμμαθητὴ μου, τὸν Θεαγένη, ὁρφανὸ ἀπὸ γονεῖς ποὺ ἔμενε στοῦ κηδεμόνα του Διόδωρου. Ἦταν γιατρός μὰ πολὺ σκληρὸς κι' ὁ Θεαγένης δὲν τὸν ἀγαποῦσε κι' ἔλεγε πῶς ἦμα μεγάλανε λίγο θάφρυγε ἀπὸ καὶ γιὰ νὰ ταξιδέψῃ ἢ νὰ καταταχθῇ ὁπλίτης στὸ στρατό. Δάσκαλος τοῦ ἀθλητισμοῦ ἦταν ὁ Ἐρμογένης, ἕνας ψηλὸς καὶ δυνατὸς ἄντρας, ποὺ μόλις μὲ εἶδε τὴν πρώτη φορὰ, μ' ἀνάγκασε νὰ γδυθῶ γιὰ νὰ δῇ ἂν ἔχω καλὸ σῶμα καὶ μυῶνες γερούς. Ἐμεινε εὐχарιστημένος. Ἦταν παλιὰ συνήθεια στὶς παλαιστρες, οἱ μεγαλύτεροι μαθητὲς νὰ μπαίνουν τούς μικρότερους. Ἔτσι ὁ Θεαγένης ἀνάλαβε νὰ μὲ διδάξῃ. Παρ' ὅλ'

αυτά πήρα μέρος σε όλους σχεδόν τους προχείρους αγώνες που κάναμε μεταξύ μας τ' αγόρια για εξάσκηση και αρχίζοντας από την πάλη, στο δίσκο, το κοντάρι, το τρέξιμο και άλλα αθλήματα, κατάφερα να μη μείνω πίσω απ' τους άλλους που ήταν προχωρημένοι σ' αυτά. Μία μέρα μαλώσαμε με τους μαθητές του Γυμνασίου ενός άλλου δασκάλου της γυμναστικής και πιασθήκαμε στα χέρια για πρώτη επαφή μαζί τους. Ύστερα αποφασίσαμε να αγωνιστούμε μαζί σε όλα τα είδη των αγωνισμάτων. Ρίξαμε κλήρο από τί θ' αρχίσουμε.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Αφήσαμε να δγγή ή απόφαση στην τύχη. Ο κλήρος έπεσε σε μένα και στο αντίθετο στρατόπεδο του αγόριου που φαινόταν σαν αρχηγός στην ξένη ομάδα.

—Αυτός εκεί, είπα, ενώ έπαιρνα θέση στην αφετηρία, είναι σίγουρα Βοιωτός¹.

Γύρισε πάνω μου τα βωδίσια μάτια του.

—Γελιέσαι, είπε με παράδοξη προφορά, είμαι από την Ήλιδα.

—Τόσο το καλλίτερο, είπε γελώντας δυνατά ο Εύφοριον. Η προφορά σου, αγαπητέ μου αντίπαλε, προδίνει την καταγωγή σου. Κανένας άλλος δεν έχει τόσο καθαρή την προφορά του τόπου του.

—Ευτυχώς, δεν τρέχει κανείς με τη γλώσσα, είπε ο Πάναιος, αυτός τον αρχήγεινε στους μαθητές του Γυμνασίου. Καφισία, πήγαινε να δείξεις σ' αυτόν τον χωριάτη ποιός τρέχει καλλίτερα.

—Χωριάτης! είπα κυττάζοντάς τον θυμωμένος.

—Αυτός ο σκούφος σου που είναι καμωμένος από δέρμα σκυλιού, προδίνει την καταγωγή σου, όπως και η προφορά του Καφισία προδίνει τη δική του, είπε χασκογελώντας ο Πάναιος. Αλλά αρκετά κουβεντιάσαμε. Ένα! Δύο! Τρία! Έμπρός!

Ωρμήσαμε σαν δυο βέλη. Στο δεύτερο γύρο είχα ξεπεράσει τον Καφισία και σίγουρα θ' άφτανα πρώτος στο τέρμα, αν ξαφνικά δεν έρχόταν να πέση θαρδός πάνω μου και δεν με έκανε να χάσω την ισορροπία μου και να κυλιστώ πάνω στην άμμο. Αυτός όμως εξακολούθησε το δρόμο του κι' έφθασε στο τέρμα.

—Απάτη! Απάτη! ξεφώνισαν οι σύντροφοί μου.

—Όχι, όχι, νίκησε όπως πρέπει αντανάτησαν οι άλλοι.

—Ψέμματα, ψέμματα!

—Νίκη! νίκη! κραύγαζε η παρέα του Γυμνασίου.

1) Βοιωτοί φημιζόνταν στην Ελλάδα για στενοκέφαλοι.

—Τίποτα θετικό. Άς αρχίσουμε ξανά, είπε αποφασιστικά ο Πάναιος. Είναι βέβαιον ότι ο Καφισίας, έριξε τον Πρόα, είτε επίτηδες, είτε όχι.

Ο κλήρος αυτή τη φορά έφερε αντιμέτωπους τον Θεαγέννη και τον ίδιο τον Πάναιο. Δεν περιγράφεται ή χαρά μου για την εύκολη νίκη του φίλου μου στον ιππικό δρόμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ

Ήταν λίγες οι μέρες που ζούσα στην Αθήνα, όταν ήρθε ή εποχή της περιφημής αποκλειστικής γιορτής των Ανθεστηρίων—γιορτή που σχεδόν ήταν για τα παιδιά. Ποτέ μου δεν είχα βρεθεί σε μία τέτοια επίσημη τελετή, γιατί ή γιορτή αυτή δεν συνηθίζονταν ανάμεσα στους αγρότες. Εκεί, κάναμε κάτι μικροπράγματα, το μήνα αυτό του Αντιστηρίων. Απ' τους πρώτους κι' όλες θά έπερνα μέρος σ' αυτές τις φημισμένες γιορτές. Κι' όπως θά δῆτε παρακάτω, έπαιξα πολύ ενεργό μέρος.

Στην αρχή μετείχα της πομπής των άμαξιων και άργότερα πήρα ήξιοζήλευτη θέση στο συμπόσιο, που την ημέρα εκείνη παρακάθισαν οι πατέρες με τα παιδιά τους δημόσια. Μάταια ο Λυκίδας προσπάθησε να δείξη περιφρόνηση στο φαί που τρώγαμε και σατύριζε τη γλώσσα του μέλανα ζωμού. Ώστόσο, έμελλε δεν χάσαμε ούτε μία μπουκιά απ' αυτόν, κι' αν δεν με ξεγελά ή μνήμη, κι' ο ίδιος ο Λυκίδας, αφού τέλειωσε τους μορφασιμούς κάθησε κι' έφαγε κι' ήπια με μεγάλη όρεξη. Κ' έγω το ίδιο, είχα καθίσει στο τραπέζι με πολύ μεγάλη όρεξη, φέρνοντας θριαμβευτικά στις παλάμες μου το στρογγυλό σταρένιο ψωμί, που το μισό του ήταν σχεδόν καμωμένο από πιπερόριζα για να μάς κάνει να διψάμε. Αυτό το ψωμί ήταν ή εισφορά μου στο συμπόσιο.

Η γρηά Αγαρίστη το είχε ψήσει αποκλειστικά για μένα και με όλους τους κανόνες που χρειαζόταν γι' αυτή τη δουλιά. Αυτό της το ζήτησε ή μητέρα μου. Το μοιραστήκαμε με τον Θεαγέννη. Και όπακούγοντας στις διατάξεις της γιορτής, ήπιαμε κι' ένα μεγάλο ποτήρι κρασί. Ούτε έγω, ούτε ο φίλος μου συνηθίζαμε να πίνουμε κρασί, όμως μία τέτοια μέρα, οι συνομήλικοί μου δρέχουν για πρώτη φορά τα χείλη τους μ' αυτό. Μέρα σημαντική, που πολλές φορές μαύριζε το μέλλον του ανθρώπου. Πάνω σε κάτι παρόμοιες σκέψεις, ο Λυκίδας θρήκε την ευκαιρία να μάς διηγηθή,

ότι στην πατρίδα του τη Σπάρτη, έδειχναν στα παιδιά τους μεθυσμένους ελλωτες για να τους έμπνευσουν την άποστροφή του μεθυστού. Αλλ' ή μέθη χάρη στους θεούς, δεν είναι κακία, άρεστή στους Αθηναίους και γι' αυτό δεν μάς συγκίνησε πολύ το παράδειγμα τουτό. Παρ' όλ' αυτά, είχαμε μεθύσει απ' τα λόγια, απ' το θόρυβο κι' απ' τα τραγούδια που άντηχούσαν γύρω μας και σήκωθήκαμε χαρούμενοι από το τραπέζι για να πάμε στο περίφημο πάνηγυρι των Ανθεστηρίων, που θά κρατούσε κάπου μισό μήνα.

Το πάνηγυρι γινόταν ακριβώς στο κέντρο της πόλης. Από μακριά ακούγονταν σύγχευμένη βοή απ' τις κραυγές του όχλου, απ' τις φωνές των ζώων, απ' τους κρότους των τυμπάνων, που χτυπούσαν δαιμονισμένα τρεις σειρές από δέκα ανθρώπους.

(Ακολουθεί)

ΑΡΒΑΝΙΤΙΑ

Τη σιωπηλή την παρουσία του αγωνιστή σκύψε της Πίνδος να την δείς την έκατόμβη, δόρυ κι' άσπινδα που κρατά το έλδικο κι' όπως κυλούν κι' από τη μάχη αμάτου θρόμβοι.

Δεν έχει τύμβο και το θόηνο στο σορό τον έχουν στο άχαρο σεργιάνι τους οι λυκοί που μέσ το μεσονύχτι στήνουν το χορό τον πιο μακάβριο που έχει δει ποτέ ή νίκη!

Κι' απ' τη Χειμάρα κι' απ' το Ίβαν άντιλαλεί τραγουδι που το συνοδεύουν προς τα ξένα και σ' έγερτήριο σάλπισμά του προσκαλεί το ύπεροχο, το φτερωτό σαρανταένα.

Μία συνοδεία που καρτερεί μέσ το βουνό καλλίγραμμη, την παραστέκει ή σκιά του ελάτου σαν παρουσία προγονική το μακρινό το θρόλο της ν' άνιστορεί το άρχαίου θανάτου.

Κι' όταν θά οβύσει, έτσι άπαλά μια καταχνιά περφήανη του αγωνιστή ψυχής, έλα και κρίνους και ρόδα απ' την καρδιά μου βυσσινιά που βράχθηκαν με τα πικρά μου δάκρυα άπόψε.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

1. Ο μήνας αυτός άντιστοιχεί με το τέλος του Μάρτη και τις άρχές του Απρίλη.

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ γάλλος ποιητής κάπου λέει: «Όταν ήμουν νέος, κάθε φορά που χτυπούσαν την πόρτα, συλλογιζόμουν με παλμό χαράς: ω, τί καλό πά-λι μου φέρνουν; Αλλ' άφότου

γήρωνα, κάθε φορά που μου χτυπούν την πόρτα, συλλογιέμαι με τρόμο: Αχ, τί κακό πάλι με περιμένει; Ημουν νέος όταν διάβασα αυτά τα λόγια, κι' άναγνώρισα πως κι' έγω, πραγματικώς, κάθε φορά που μου χτυπούσαν την πόρτα, περίμενα κάτι καλό, ποτέ κάτι κακό. Η συχώρεμένη μάλιστα ή γυναίκα μου μου έλεγε γελώντας, πως όταν έμπαινε στο γραφείο μου—κι' αυτή χωρίς να μου χτυπήσει την πόρτα—τα χέρια της πάντα πρωτοκοίταζα, θά νάθελα να ιδώ τί καλό κρατεί για να μου δώση. Κι' αλήθεια, μήπως, πάντα σχεδόν, δεν κρατούσε για μένα κάτι καλό: γράμμα, βιβλίο, έφημερίδα, περιοδικό, κουτί, δέμα; Και το γράμμα δεν είχε, πάντα σχεδόν, μια καλή είδηση; και το βιβλίο δεν ήταν εκείνο που με τόση άυπομονησία περίμενα; και το περιοδικό ή ή έφημερίδα δεν έγραφαν κάτι καλό για μένα; και το κουτί ή το δέμα δεν είχαν μέσα του κόσμου τα καλά;... Ό, πόσες φορές στη ζωή μου θυμήθηκα τα λόγια του γάλλου ποιητή! Κι' όσο ήμουν νέος, συλλογιζόμουν με κάποια άνησυχία: Έτσι κι' έγω, όταν θά γεράσω, κάθε φορά που θά μου χτυπούν την πόρτα, δεν θά περιμένω παρά κάτι κακό;

Αλλά όχι. Τα χρόνια περνούσαν, τα μαλλιά μου άσπριζαν, τα μεγάλα κακά της ζωής, τ' άναπόφευκτα, τα μοιραία, τ' άνεπανόρθωτα, διαδέχονταν τόνα τάλλο, και ή παλιά μου αισιοδοξία δεν μάφινε: κάθε φορά που μου χτυπούσαν την πόρτα, περίμενα με παλμό χαράς κάτι καλό, κάτι παρήγορο. Και το περίεργό είναι που, τις περισσότερες φορές, δέ γελιόμουν. Ακόμα και τώρα τελευταία, ύστερ' από το φοβερό μου άτύχημα—την καταστροφή που έπαθα τον Δεκέμβρη του 1944, όταν ξεσιπώθηκα σχεδόν γυμνός και μου κάηκε, τι είχα και δεν είχα—κά-

θε φορά που μου χτυπούσαν την πόρτα κι' έβλεπα άνθρωπό να μπαίνει στο άσπλό μου, περίμενα το καλό και το παρήγορο. Βαθιά μου κατάβαθα ή αισιοδοξία δεν μάφινε ούτε στιγμή. Και γι' αυτό ίσως κατόρθωσα να ζήσω, να επιζήσω, και σήμερα, στα 78 μου χρόνια, μπορώ πάλι να είμαι στον κόσμο «αν όχι χρήσιμος, τουλάχιστο όχι περιττός», όπως είπε κάποτε για τον έαυτό του ένας σοφός κι' αγαπημένος καθηγητής μου, ο άείμνηστος Σπύρος Μαρβινός...

Τις προάλλες, νύχτα—μεσάνυχτα, μου χτύπησε πάλι την πόρτα κάποιος... Τόσο δυνατά, και τέτοιαν ώρα, ποιός να είναι, τί να θέλη, τί να μου φέρνη;... Α, θυμήθηκα! Ο Αη Βασίλης! Η, αν θέλετε, ο Καινούργιος Χρόνος!... Μ' αυτός φέρνει πάντα καλά! Και τον δέχθηκα με χαρά κι' αισιοδοξία, μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά. Η αλήθεια είναι πως τα «δώρα» του δεν τα φέρνει όλα μαζί, απ' την

πρώτη ώρα, απ' την πρώτη μέρα. Θά φέρνη άλλες τριακόσιες εξήντα—πέντε ήμέρες κατά σειρά. Και θάνατι άραγε όλα καλά σαν τα πρώτα του: τη βασίλοπηττα, τα τσουρέκια, τους κουραμπιέδες, τα γλυκά, τα παιχνίδια, τις κάρτες, τις ευχές και τα όρατα εικονογραφημένα διβλία; Η μήπως τα «κοφτερά» έρχονται πίσω» όπως λέει κι' ή παροιμία;... Όχι, όχι, δεν το πιστεύω. Ο Καινούργιος Χρόνος θά είναι καλός, και για μένα και για όλους. Όλο και καλά θά μάς φέρνη... Ε, αυτό θάθελα να πιστέψετε τώρα και σεις. Είναι ο καλύτερος τρόπος για να τον κάμετα, και χωρίς να θέλη, ευτυχισμένο. Πρέπει ν' αποβλέπη κανείς στον μέλλον με θάρρος, μ' έλπίδα, μ' αισιοδοξία. «Θαρσείν χρεϊ». Τότε μόνο μπορεί να έπωφεληται από τα καλά ή νάντεχη στα κακά που φέρνει ή τύχη. Σας εύχουμαι απ' την καρδιά μου: Ευτυχισμένο το 1946!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α.

Τόν παλιό καιρό, στην Πόλη—την Πόλη των Σουλτάνων, παιδιά μου—ζούσε ένας Τουρκοκ πασάς, που τον έλεγαν Μουσταφά. Ο πασάς αυτός ήταν πονηρός και φυλάργυρος, κι' επειδή είχε μεγάλο αξίωμα στο παλάτι και τον έτρεμαν όλοι, έννοούσε να παίρνει με το στανιό φόρο από κάθε πλούσιο πολίτη—μα Ρωμιό, μα Έβραίο, μα Αρμένι—φτάνει να μην ήταν Τουρκοκ.

Είχε κι' έναν πελώριο, ωραιότατο κι' έξυπνότατο σκύλο στο σαράι

του, τον Χοράπ-Χοράπ—έτσι τον έλεγαν—που τον είχε μάθει να φυλάη στην πόρτα, κι' όταν έβλεπε να περνά κανένας πλούσιος πολίτης—μα Ρωμιός, μα Έβραίος, μα Αρμένις, εκτός από Τουρκοκ—να χυμᾷ, να τον άρπάξη απ' το ρούχο και να τον σέρνη ίσια στον άφέντη του. Ποτέ δεν έκανε λάθος, ποτέ δεν έπαινε Τουρκοκ ή φτωχό. Και ποτέ ο δυστυχισμένος που περνούσε, όσο δυνατός κι' αν ήταν, όση άκολουθία κι' αν είχε, δεν μπορούσε να τα βάλη με τον φοβερό εκείνο σκύλο και να γλυ-

τώση: ο Χράπ-Χράπ ήταν ικανός να κάμει καλά δέκα νομάτους, είτε σκύλους, είτε ανθρώπους. Και δεν άκουγε παρά τον αφέντη του.

Γι' αυτό καθένας ραγιάς απόφευγε να περάσει απ' έξω από το σαράϊ του Μουσταφά. Ήξερε, βλέπετε, πως ο σκύλος θα τον έπιανε, κι' ο πασάς, με κάποια πρόφαση, θα τον χαράτσωνε. Μιά μέρα όμως, ο Αρχιρραβίνος της Πόλης δεν φοβήθηκε να περάσει, πρώτο γιατί ήταν αναγκασμένος — για κεί που πήγαινε δεν είχε άλλο δρόμο — δεύτερο γιατί είχε πολλούς Έβραίους μαζί του και τρίτο γιατί ένόμιζε πως ο Μουσταφάς, αν όχι κι' ο σκύλος του, θα σεβόταν το αξίωμά του. Τοῦ κάκου! Μόλις τον είδε, μόλις τον μυρίστηκε, ο Χράπ-Χράπ χύμηξε τον άρπαξε απ' το καφτάνι κι' άρχισε να τον τραβά προς την πόρτα του σαραγιού. Κανένας απ' τους ακόλουθους του Αρχιρραβίνου δεν τόλμησε να χτυπήσει το φοβερό σκύλο. Όλοι τώβαλαν στα πόδια. Και σέ λίγο, ο Αρχιρραβίνος, θέλοντας και μή, βρέθηκε μέσα στο σαράϊ, μπροστά στο Μουσταφά, που καθισμένος σ' ένα ντιβάνι, στο μεγάλο όντα, λές και τον περίμενε.

— Καλώς τον Αρχιρραβίνο μου! του είπε με ψεύτικη ευγένεια. Πώς αυτό το καλό; Τι με θέλεις; Πές μου και θα φανώ πρόθυμος.

— Ρώτησε το σκύλο σου, αποκρίθηκε με συγκρατημένο θυμό ο Αρχιρραβίνος. Νομίζεις πως με τη θέλησή μου ήρθα να σ' ενοχλήσω; Μόνο ο σκύλος σου το θέλγει.

— Σ' αυτό έχεις δίκιο, είπε ο Μουσταφάς. Αλλά μια που το λάθος έγινε, κάποιος πρέπει να το πληρώσει.

— Όχι βέβαια εγώ.

— Μα ούτ' εγώ, ούτε ο Χράπ-Χράπ που δεν έχει γρόσι. Ο μόνος που ταιριάζει να το πληρώσει είναι τοῦ λόγου σου.

— Αστείρευσαι, πασά μου;

— Καθόλου, σου δρκίζομαι. Δός μου τώρα πεντακόσια φλουριά, και σου ύπόσχομαι να σ' αφήσω να πᾶς στο καλό, χωρίς να μάθης τίποτα κανένας για το ρεζιλίκι σου. Δέχεσαι; Ή προτιμάς να δώσω πάλι το λόγο στο σκύλο μου;

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

Περίληψις των προηγουμένων:—

Στην Αγγλία τον ΙΒ' αιώνα γίνηκε ένας εμφύλιος πόλεμος, που ονομάστηκε «Πόλεμος των δύο Ρόδων». Τα δυο αντίθετα κόμματα είχαν της έδρες τους τὸ ένα στὸ Λάγκαστερ και τὸ ἄλλο στὴν Υόρκη.

Και ἀπὸ κεί πήραν τὰ ὀνόματά τους Λαγκαστριανὸ Ρόδο και Υορκέζους Ρόδο.

Ο πόλεμος αὐτὸς ἀρχίνησε ὅταν βασιλεὺς ὁ Ερρίκος ΣΤ' (1422-1471) καὶ τελείωσε ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ Ερρίκος Ζ'.

Στὸ φρούριό τοῦ Μὸτ Χάουζ ἀπὸ χωριὸ τοῦ Τένσταλ, ἦρθε διαταγὴ ἀπὸ τὸν ἄρχοντα Σέρ Ντάνιελ Μπράκλεϋ, νὰ ἐτοιμαστούν ὅλοι νὰ πολεμήσουν τοὺς Υορκέζους.

Ο προστατευόμενος τοῦ Σέρ Ντάνιελ, Ντίκ Σέλτον, καὶ ὁ πολεμιστὴς Μπέννεντ Χάτζ, πήγαν νὰ βροῦνε τὸν γέρο τοξότη Ἀππληγιαρντ, γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέσουν τὴ φύλαξη τοῦ φρουρίου ὅσο καιρὸ θὰ κρατοῦσε ὁ πόλεμος.

Ενῶ συζητοῦσαν μαζί του, ἕνα μαῦρο βέλος σκότασε τὸν Ἀππληγιαρντ. Πάνω στὸ βέλος ἔγραφε:

«Γιὰ τὸν Ἀππληγιαρντ ἀπὸ τὸν Τζὼν Ἀμεντ-Όλ.»

Ο Τζὼν Ἀμεντ-Όλ, ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ «Μαύρου Βέλους» μᾶς συμμορίας ποὺ δροῦσε μέσα στὰ δάση καὶ

μισοῦσε θανάσιμα τὸ Σέρ Ντάνιελ καὶ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ύστερα ἀπ' αὐτὸ, ἦρθε μιὰ εἰδηση ἀπὸ τοὺς τοξότες τοῦ «Μαύρου Βέλους» πὼς θὰ σκοτώνανε μετὰ τὴ σειρά τὸ Σέρ Ντάνιελ, τὸν Χάτζ, τὸν Σέρ Ὀλιβερ τὸν πάστορα καὶ ὅλους ὅσοι εἶχανε κάνει κακὸ στὸν τόπο.

Ο Σέρ Ὀλιβερ, ὁ πάστορας, ἔδωσε ἕνα γράμμα στὸ Ντίκ Σέλτον νὰ τὸ πᾶν γρήγορα στὸν ἄρχοντα Σέρ Ντάνιελ γιὰ νὰ μάθῃ ὅσα γινέκανε, ὁ ἄρχοντας βρισκότανε στὸ πανδοχεῖο «Ἡλίου» στὸ Κέττλεϋ. Ἦτανε ἕνας σκληρὸς καὶ ἀδίκος ἄνθρωπος. Κανένας δὲν τὸν ἀγαποῦσε.

Ο Σέλτον γυρίζοντας στὸ Μὸτ Χάουζ, μετὰ καινούργιες διαταγὲς τοῦ Σέρ Ντάνιελ, συναντήθηκε στὸ δάσος μετὰ ἕνα κορίτσι ντυμένο ἀγορίστικα, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸν ἄρχοντα καὶ πήγαινε νὰ βρῇ προστασία στὸ Μὸτ Χάουζ.

Ο Ντίκ Σέλτον τὴν πῆρε γιὰ ἀγόρι καὶ τὴ φώναξε Τζὼν Μάτχαμ.

Εἶπανε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν ἱστορία τους.

Ο Ντίκ πὼς τοῦ σκοτώσανε τὸν πατέρα, κι' ἀπὸ τότε τὸν προστατεύει ὁ Σέρ Ντάνιελ καὶ πὼς πάντα εἶχε στὸ νοῦ του νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς δολοφόνους τοῦ πατέρα του καὶ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατό του. Ο Τζὼν πὼς ὁ Σέρ Ντάνιελ τὸν εἶχε ἀρπάξει μετὰ τὴ βία

ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του καὶ τὸν ἔφερε μαζί του, ὅπου καὶ νὰ πῆγαινε, σὺν αἰχμάλωτο.

Ο Ντίκ καὶ ὁ Τζὼν γινέκανε φίλοι. Μαζί εἶχανε πολλὲς περιπέτειες μέσα στὸ δάσος πηγαίνοντας γιὰ τὸ Μὸτ Χάουζ.

Συναντήσανε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Τζὼν Ἀμεντ-Όλ, αὐτοὶ ἀναγνωρίσανε τὸ Ντίκ Σέλτον καὶ θελήσανε νὰ τὸν πάρουν μαζί τους, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦνε ὅλοι μαζί τὴ δολοφονία τοῦ Χάρου Σέλτον, τοῦ πατέρα τοῦ Ντίκ.

Μὰ ὁ Σέλτον ἔφυγε ἀπὸ αὐτοὺς, γιατί εἶχε νὰ πᾶν στὸ Μὸτ Χάουζ τὶς διαταγὲς τοῦ Σέρ Ντάνιελ, ποὺ ἦταν προστάτης του καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, μαζί μετὰ τὸ Τζὼν.

Ξαφνικὰ βρεθῆκανε μπροστὰ σὲ ἕνα λεπρὸ, σκεπασμένο μετὰ μιὰ ἀσπρη κουκούλα. Ἦταν ὁ Σέρ Ντάνιελ, μεταμορφωμένος, ποὺ ἔχασε τὴ μεγάλη μάχη καὶ γύριζε νικημένος στὸ Μὸτ Χάουζ γιὰ νὰ ὁργανώσῃ μιὰ ἀντίσταση μετὰ τοὺς στρατιῶτες ποὺ τοῦ ἀπόμειναν.

Τοὺς πῆρε μαζί του στὸ Μὸτ Χάουζ.

Ο Σέλτον βρῆκε στὴν αὐλὴ τοῦ φρουρίου μερικὸς στρατιῶτες ἀπασχολημένους μετὰ προετοιμασίες γιὰ τὴν ἀντίσταση. Ἄλλοι φτιάνανε βέλη, ἄλλοι ἀκονίζανε σπαθιά καὶ δουλεύοντας κουνούσανε μετὰ λύπη τὸ κεφάλι τους.

Καταλαβαίνανε πὼς ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς Υορκέζους, μὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ «Μαύρου Βέλους», ποὺ εἶχανε ὀρκισθῇ γιὰ τὴν ἐξόντωση τοῦ Σέρ Ντάνιελ καὶ τῶν ἀνθρώπων του.

Ξέρανε πὼς δὲν κινδύνευε μόνον ὁ Σέρ Ντάνιελ, γιὰ τὶς ἀδικίες καὶ τὶς συφορὲς ποὺ εἶχε κάνει στὸν τόπο. Ὁλοι τοὺς εἶχανε φερθῇ σκληρὰ, πέρνοντας περιουσίες καὶ καίγοντας χτήματα ἀθῶων ἀνθρώπων.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἐτοιμοθάνατου ἄλλαξε γιὰ μιὰ στιγμή.

— Δὲν ξέρω, εἶπε πειστωμένος.

— Ξέρεις πολὺ καλὰ, ἀπάντησε ὁ Ντίκ. Μὴ ζητᾶς νὰ με ξεγελάσῃς.

— Σοῦ λέω, πὼς δὲν ξέρω, ξανάπε ὁ Κάρτερ.

— Τότε, εἶπε ὁ Ντίκ, θὰ πεθάνῃς ἀξομολόγητος. Δὲν τὸ κουνᾶς ἀπὸ δῶ. Παπᾶς δὲ θὰ σὲ ζυγώσῃ. Νᾶσαι σίγουρος γι' αὐτό. Γιατί, τί τὸ θέθεῖς τὸν πάστορα ἂν δὲν πρόκειται νὰ τοῦ πῆς τὶς ἀμαρτίες σου; Χωρὶς μετάνοιαν, ἡ ἐξομολόγησις εἶναι σωστὴ κοροϊδία.

— Δὲ ξέρεις τί λές, Σέλτον, εἶπε ὁ Κάρτερ ἀτάραχα. Εἶναι πολὺ κακὸ νὰ φοβερίζῃς ἕναν ἐτοιμοθάνατο. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ δὲ σοῦ ταιριάζει. Δὲ θὰ θγάλης τίποτα. Μείνε, ἂν τὸ θέλεις. Ἐγὼ θὰ χάσω τὴν ψυχὴ μου, κι' ἐσὺ δὲ θὰ μάρθῃς τίποτα, στὸ ξανάλέω. Εἶναι ἡ τελευταία λέξη μου. Κι' ὁ πληγωμένος γύρισε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά.

Ο Ντίκ, ποὺ εἶχε μιλήσει ἀπότομα, ντρεπότανε τώρα γιὰ τὶς φοβέρες του. Ὁμως ξανάκανε μιὰ προσπάθεια.

— Κάρτερ, εἶπε, μὴ με παρεξηγεῖς. Ξέρω πὼς ἦσουν μονάχα ἕνα ὄργανο στὰ χέρια τῶν ἄλλων. Ἐνας χωριάτης πρέπει νὰ κάνῃ ὅ, τι τοῦ λέει ὁ ἄρχοντας. Ἐγὼ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω. Ὅλα με κάνουνε νὰ πιστεύω ἀπὸ τότε ποὺ ἤμουνα μικρὸ παιδάκι, πὼς ἔχω ἕνα καθήκον. Νὰ πάρω ἐκδίκηση γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου. Σὲ παρακαλῶ, λοιπόν, καλέ μου Κάρτερ, ξέχασε τὴς φοβέρες μου καὶ με καλὴ διάθεσις καὶ τίμια μετάνοιαν, πές μου μιὰ λέξη γιὰ νὰ με βοηθήσῃς.

Ο ἐτοιμοθάνατος ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ. «Ὅτι κι' ἂν ἔλεγε ὁ Ντίκ, δὲν τοῦπερνε κουβέντα.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Ντίκ, πᾶν νὰ φέρω τὸν πάστορα, ὅπως ἤθελες. Γιατί, ἂν ἐσὺ εἶσαι φταίχτης ἀπέναντί μου, ἐγὼ δὲ θέλω νὰ κάνω κακὸ σὲ κανένα καὶ μάλιστα σ' ἕναν ἐτοιμοθάνατο.

Ο πληγωμένος τὸν ἄκουγε χωρὶς μιλιὰ καὶ χωρὶς συγκίνηση. Ἀκόμα καὶ τὰ βογγητά του, τὰ λιγότεψε. Ο Ντίκ δγῆκε ἀπὸ τὸ κελὶ. Ἦταν γεμάτος θαυμασμὸ γιὰ τὴ σκληρὴ ἐπιμονὴ τοῦ Κάρτερ.

— Λοιπόν, σκεπτότανε, τί χρησιμεύει τὸ θάρρος χωρὶς τὴ φρόνησι; Ἄν ἦταν καθαρὰ τὰ χέρια του θὰ μίλαγε. Ἦ σιωπὴ του, μκρτύρησε τὸ μυστικὸ του περισσότερο ἀπὸ τὰ λόγια. Μιὰ φορὰ τώρα πείστηκα. Ἦ ὁ Σέρ Ντάνιελ, ἡ οἱ ἄνθρωποι του κάνουνε τὸ ἔγκλημα.

Ο Ντίκ στάθηκε στὸ διάδρομο με βαρεὶα καρδιά. Τώρα ποὺ τὸν Σέρ Ντάνιελ τὸν κατάρτεχε ἡ τύχη καὶ τὸν κυνηγοῦσαν οἱ τοξότες τοῦ Μαύρου Βέλους, τώρα ποὺ ἦταν κατατρεγμένος ἀπὸ τοὺς νικητὲς Υορκέζους, ἔπρεπε νὰ εἶναι κι' ὁ Ντίκ ἐνάντιά του; Ἀφοῦ ὁ Σέρ Ντάνιελ τὸν εἶχε ἀναθρέψῃ καὶ μορφώσῃ, κι' ὅσο κι' ἂν τὸν βασάνισε, εἶχε σταθῇ προστάτης του ὡς σήμερα; Ἦ πραγματικότητα ἦταν πολὺ σκληρὴ. «Μακάρι νᾶναι ἀθῶος» εἶπε ὁ Ντίκ.

Ξάφνου βήματα ἀκουστήκανε στὸ λιθόστρωτο καὶ ὁ Σέρ Ὀλιβερ ὁ πάστορας φάνηκε προχωρῶντας πρὸς τὸν Ντίκ με σοβαρὸ ὕφος.

— Κάποιος σὰς γυρεύει ἐπίμονα, εἶπε ὁ Ντίκ.

— Γιὰ κεί πᾶν, καλέ μου Ντίκ, εἶπε ὁ πάστορας γιὰ τὸ φτωχὸ Κάρτερ. Δυστυχῶς δὲ γίνεται πιά τίποτα γι' αὐτόν.

— Ἦ ψυχὴ του εἶναι πιὸ ἄρρωστη ἀπὸ τὸ κορμὶ του, ἀπάντησε ὁ Ντίκ.

— Τὸν εἶδες; ρώτησε ὁ Σέρ Ὀλιβερ με φανερὴ ἀνησυχία.

— Ἀπὸ κεί ἔρχομαι, εἶπε ὁ Ντίκ, — Τί σοῦ εἶπε; ρώτησε ὁ πάστορας με αγωνία.

— Σὰς γυρεύει με ὕψος ἀξιολύπητο, Σέρ Ὀλιβερ. Θὰ κάνετε καλὰ νὰ πᾶτε τὸ γρηγορότερο κοντά του, γιατί ἡ κατὰστασί του εἶναι σοβαρὴ, ἀπάντησε ὁ Ντίκ.

— Πᾶν ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ Σέρ Ὀλιβερ. Ὁλοι ἔχουμε τὶς ἀμαρτίες μας, κι' ὅλοι θὰ φτάσουμε στὸ τέλος μας, καλέ μου Ντίκ.

— Σωστά, εἶπε ὁ Ντίκ. Καὶ μα-

Βουτηγμένοι ὡς τὰ γόνατα μέσα στοὺς ἀφρούς, ποὺ σπᾶνε στὴν ὄχθη...

κὰρι νᾶχουμε ὅλοι μας καλὸ τέλος. Ο πάστορας κατέβασε τὰ μάτια του καὶ μουρμουρίζοντας μιὰ εὐχὴ, ἔφυγε βιαστικά.

— Κι' αὐτὸς εἶναι ἔνοχος! σκέφτηκε ὁ Ντίκ. Αὐτὸς ποὺ με δίδαξε τὴν εὐσπλαχνία. Μὰ τί ζωὴ εἶναι αὕτη; Ἀφοῦ ὅλοι ὅσοι με περιτριγυρίζουνε εἶναι συνένοχοι στὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου; Ἐκδίκηση! Τί κρῖμα! Τί κακότητος ποὺ εἶμαι! Πρέπει νὰ πάρω τὴν ἐκδίκησή μου ἀπὸ τοὺς ἰδίους μου τοὺς φίλους!

Ἦ σκέψη του πῆγε στὸ Τζὼν Μάτχαμ. Χαμογέλασε στὴ θύμηση τοῦ παράξενου συντρόφου του καὶ ἀπόρησε ποῦ νὰ βρισκότανε. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ φτάσανε στὰ τείχη τοῦ Μὸτ Χάουζ, ὁ μικρὸς εἶχε ἐξα-

φανισθῇ. Ο Ντίκ θᾶθελε νὰ τὸν ἐδρίσκε γιὰ νὰ τοῦ πῇ ἔστω καὶ μιὰ λέξη.

Ύστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα μαζευτήκανε ὅλοι στὸ διάδρομο γιὰ φαγητό. Ἦταν ἕνα μακρὸ χαμηλοτάβανο διαμέρισμα με χορταριασμένο λιθόστρωτο πάτωμα καὶ με τοίχους γεμάτους ἀπὸ παραστάσεις ἄγριων πολεμιστῶν με τὰ σκυλιά τους. Ἐδῶ καὶ κεί κρεμόντουσαν δόρατα, τόξα καὶ ἀσπίδες. Μιὰ δυνατὴ φωτιὰ ἀναβεστὸ μεγάλο τζάκι. Γύρω-γύρω ἦτανε μπάγκοι σκεπασμένοι με χαλιὰ καὶ στὴ μέση βρισκότανε ἕνα καλοστρωμένο τραπέζι περιμένοντας τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Οὔτε ὁ Σέρ Ντάνιελ οὔτε ἡ γυναῖκα του φάνηκαν νᾶρχονται. Κι' ὁ Σέρ Ὀλιβερ, ὁ πάστορας ἔλειπε κι' αὐτός. Ο Τζὼν Μάτχαμ δὲ βρισκότανε οὔτε δῶ πέρα. Ο Ντίκ ἄρχισε νὰ εἶναι ἀνήσυχος γιὰ τὸ φίλο του καὶ θυμότανε τὰ κακὰ πραισθήματα ποὺ εἶχε ὁ Τζὼν καὶ φοβότανε τώρα μὴν τοῦ συνέβηκε κανένα δυστύχημα, μέσα σ' αὐτὸ τὸ φρούριο.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ὁ Ντίκ συνάντησε τὴ Γκούντη, τὴ γυναῖκα τοῦ Χάτζ ποὺ πήγαινε βιαστικὴ στὴ Λαίδη Μπράκλεϋ τὴ γυναῖκα τοῦ Σέρ Ντάνιελ.

— Γκούντη, τῆς εἶπε, ποῦ εἶναι ὁ Μάτχαμ, σὲ παρακαλῶ; Εἶδα πὼς ἐσὺ τὸν πῆρες μέσα, ἅμα φτάσαμε ἐδῶ.

Ἦ γρη῏ γέλασε δυνατὰ.

— Ἀχ! Μίστερ Ντίκ, εἶπε. Σπουδαῖα μάτια ἔχεις, μὰ τὴν ἀλήθεια. Καὶ ξαναγέλασε πάλι.

— Πές μου ποῦ εἶναι; ἐπέμενε ὁ Ντίκ.

— Δὲ θὰ τὸν ξαναδῇς, ἀπάντησε ἡ Γκούντη γελῶντας. Δὲ θὰ θὰ τὸν ξαναδῇς ποτέ. Νᾶσαι σίγουρος γι' αὐτό.

— Ἀς μὴ τὸν ξαναδῶ, πᾶει καλά. Μὰ θέλω νὰ μάθω τὸ γιατί. Ξέρω πὼς ἐδῶ ἦρθε μετὰ τὸ ζόρι. Εἶμαι ὁ καλλίτερός του φίλος καὶ ὁ προστάτης του. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν δῶ. Ἐδῶ μέσα γίνονται πολλὰ μυστήρια.

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Ντίκ ἕνα βαρὺ χέρι ἀκούμπησε στὸν ὦμο του. Ἦταν ὁ Μπέννεντ Χάτζ ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπαρατήρητος καὶ στεκόταν ἀπὸ πίσω του. Μ' ἕνα νόημα ἐδίωξε τὴ γυναῖκα του ἀπὸ ἐκεῖ.

— Ντίκ, φίλε μου, εἶπε μόλις μείνανε μόνοι τους, τρελλάθηκαν;

(Ακολουθεῖ)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητὰς ἢ ἀδελφὰς τῶν, δοχ. 500. Δι' ἀγοραστὰς, ἀποκτώντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητῶν, δοχ. 1000.

Νέα Ψευδώνυμα: Μενεξεδένια, κ. (ΝΚ), Σταυραστὸς, ἀ. (ΑΚ), Ἑθνικὴ Πίστις, κ. (ΜΦ), Ἑλληνοποσὶλα τοῦ Μετσόβου, κ. (ΜΑ), Ἑλληνοπούλου, ἀ. (ΓΚ), Αὔρα Δρόσου, κ. (ΜΜ), Σκαλιστήρι, κ. (ΕΚ), Ἑλληνικὰ Δωδεκάνησα, ἀ. (ΠΑ), Γελαστὸς Λογοτέχνης, ἀ., Ἀγκάθι, ἀ., Κόρη τῆς Ρούμελης, κ. (ΕΚ), Σπουργίτι, κ. (ΕΣ).

Ἀνανεώσεις Ψευδώνυμων: Ἑλληνικὴ Ραχούλα, κ., Κυκλάμινο, κ., Κορινθιακὸ Ἀκρογιάλι, ἀ., Τρεχαντήρι, κ., Σέρ Νίκ, ἀ., Ἀδμητος, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Δίτσαν Ζαχαριάδου** (πὲς στή μητέρα σου, τὴν παλιὰ Διαπλασοπούλα, ὅτι πολὺ με συγκίνησε τὸ γράμμα τῆς· τὴν εὐχαριστῶ πού θά φροντίσῃ τώρα νὰ με παίρνουν κι' ἄλλα παιδιὰ ἐκεῖ στήν Κύπρον) **Τσελλὸ Ναντάκι** (καινούργιο Ὀδηγὸ δὲν τύπωσα ἀκόμα· τὰ κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα γράφονται σ' ὁποῖδήποτε χαρτί) **Κίτσαν Μ. Κ.** (νὰ σοὺ ζήσῃ ὁ μπεμπέκος! γιὰ τ' ἄλλα θὰ σοὺ γράψῃ ἰδιαίτερος ὁ κ. Σ. πού σὲ χαιρετᾷ) **Φιντανάκι** (εὐχαριστῶ ἀλήθεια, ὥραϊο πρωτοχρονιάτικο δῶρο τὸ 10 πού πήρες σὺ ἐνδεικτικὸ σου) **Θυρλικὴν Ροδόπην** (σοὺ τὸ ξανάστειλα) **Ροδαυγὴ** (ἐλαβα καὶ τὴ δευτέρην «συνεργασία» περίμενε) **Ἀντα Λεβάντην** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ποίημα δὲν θυμῶμαι πᾶν τώρα, ἀλλὰ οἱ «παροιμίες» εἶναι σὰ ἐγκεκριμένα) **Εὐαγγελίαν Καπεράλου** (τί ὁμορφο τὸ σκίτσο σου «ἡ πρωτὴ τουαλέτα τῆς γάτας»! κρίμα πού δὲν δημοσιεύσῃς πᾶς «Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία») **Ξανθὸν Ἰππότην** (τίς λύσεις αὐτὲς πρέπει νὰ μοὺ τίς ξαναστείλῃς γραμμένες σὲ λυσόχαρτο) **Σπουργίτι** (εὐχαριστῶ σοὺ τὸ ἐνέκριναι πόσο θὰ χαρῇ ἡ θεὰ σου!) **Ὁρέστην, Κόρην τῆς Ρούμελης, Ἀμαρυλλίδα, Κόντε Ρεπανάκη, Γελαστὸν Ἀντιπλοίαρχον** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 304ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Ἴδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτον δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θά ἔχουν δημοσιευθῇ.

1. Λογοπαικτικὸς Λεξιγριφος

Νὰ πῶ... ἓνα θηρίο φοβερό,
Ποὺ ὅποιος τὸ ἰδῇ τρομάξει;
Τόπα. Μὰ τώρα βλέπω ἐγὼ
Ἕνα μεγάλο στρατηγὸ
Νὰ με προστάξῃ.

Κορινθιακὸ Ἀκρογιάλι

2. Στοιχειόγραφος

Ἀπὸ ζῶο πού κυνηγῶ
Τὸ μεσάτι του φαιρῶ,
Καὶ πολλοὺς κάνω ἀνθρώπους
Σ' ὅλους τοὺς κατοικημένους τόπους.

Μακεδονομάχος

3. Μεταγραμματισμός

Πουλί με δύναμη θαυμαστή
Ψηλὰ πετάει μέσ' τὴν αἰθρία.
Ξάφνου τὸ Α του γίνεται Υ,
Κι' ὁ λύτης βλέπει με ἀπορία
Βροχὴ ραγδαία, νεροποντή!

Χρυσάνθεμον

4. Στοιχειστονόγραφος

Τοῦ πετῶ τὸ ἀρχικὸ
Καὶ τὸν τόνο τοῦ ἀνεβάξω
Κι' ἀπὸ νόμισμα χαλκὸ.
Κάποια πόλη παρουσιάζω.

Γκλόρια

5. Οἰκίσκος

Στέγη: ἀριστερὰ βαλκανικὸν κράτος, δεξιὰ ἀρχαῖος σοφὸς νομοθέτης.
— Πάτωμα: συμφωνία κρατῶν μετὰ πόλεμον.
Τοῖχοι: ἀριστερὰ ἀρχαῖος γλύπτης, δεξιὰ ὁστοῦν τοῦ ἀνθρώπινου σκελετοῦ.— Θύρα: ἀριστερὰ πέλαγος, δεξιὰ ραπτικὸν ἐργαλεῖον, ἄνω ἀνὴρ τῆς Π. Γραφῆς.

Ἀητὸς τῆς Ἠπείρου

6. Κρυπτογραφικὸν

123456 = Μυθικὸς ἥρωας.
231634 = Μέγας Ρωμαῖος.
34236 = Κάτοικος ἑλλ. χώρας.
452256 = Ἄγιος.
561416 = Θεὸς τ. Αἰγυπτίων. [φῶς.
6213 = Τὸ κάμνει κάθε σῶμα ὑπὸ

Νικηφόρος

7—9. Μισαὶ λέξεις

1. —ὢς, —υξ, —λή, —ρω, —έα, —ρα,
2. —βή, —μα, —ος, —εἰ, —λα.
3. —ης, —ος, —ις, —μή, —τα.

Αἱ λέξεις αὗται εἶναι χωρισμέναι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον των. Ζητεῖται νὰ συμπληρωθοῦν οὕτως, ὥστε τὰ ἐλλείποντα τμήματά των, ἐνούμενα, νὰποτελοῦν τρία ἀρχαῖα γινωμικά (παραγγέλματα).

Γκάλικ

10. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Ἐξ ἥρωες δανεῖζον
Ὁ καθείς τους ἓνα γράμμα
Κι' ἐναν ἄλλον σχηματίζουν
Ποὺ πετοῦσε—ὦ, τί θάμμα!
(Ὁ πρῶτος, ἀργοναύτης, δίδει τὸ πρῶτον του· ὁ δεύτερος, Τρώς, δίδει τὸ δεύτερον· ὁ τρίτος, ἡμίθεος, δίδει τὸ τρίτον—καὶ οὕτω καθέξῃς).

Νεφέλη

11. Φωνηεντόλιπον

* - σπρ - ν - μσ - ρχν
(Λαϊκὴ παροιμία)
Ἐξερευνητὴς τῶν Ἀστρων

Νῦν ἄδω σε Μούσῃ, κακὲ Κάρ, ἡδεῖα.
(Παλαιόν) Ἰναχος

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φυλλαδίων 1 καὶ 2 τοῦ 1945.

1. Πυραμῖς (πυρά, μῦς).—2. Μεγάιρα - Μέγαρο. —3. Κρήτη - κρήνη.—4. Οὐράνιος, Οὐρανία, οὐράνιον. 5. ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ 6. ΠΕΡΣΙΑ (Ἑσπερία, Ρ Ο Λ Α Κ Ρέα, Σέραςπις, ἱέρεια, ΥΑΡΟ ΦΟΒΙΑ Ἀσπασία).—7 11. Διά Τ Ο Α Ε Ρ τοῦ Μ: Μῆλος, μάγος, ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ μύλος, ἄλμα, Ἐομῆς Ν Ο Η Ι Α —12. ΛΑ-ΔΓ=Δάλει ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ὀλίγα (Λαύριον, Λυσί-Ι Ι Ο Ο Ι ας, Λεωνίδας, Πλαῦς). ΑΚΑΡΝΑΝΙΑ —13. Ἐλεφ Θεοῦ. Ἐνώπιος, ἐνωπίω (ἐν ὀπῇ ὅς, ἐν ὀπῇ δ).

15. Νινευὴ (νῦν, εὐοί!)—16. Γαλαξίας (γά, λά, ξί. ἄς).—17. Ἄρμα - ἄρπα.—18. Ὁ Μῦρον, ἡ Μοῖρα, τὸ Μῦρον.

19.

Π

ΠΥΡ

ΣΥΡΟΣ

ΜΟΝΑΧΟΝ

ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ

ΑΜΝΗΣ Ι ΚΑΚΟΣ

ΤΑΠΗΤΟΣΤΡΩΤΟΝ

20. ΛΑΖΑΡΟΣ

(ἄλσος, Ζάρα,

Ρόξα, ὄρος, σά-

λος) 21—25. Διὰ

τοῦ Ω: καίω,

Μῶμος, ὤμος.

βρώσις, Ἀῶσις.

—26. ΔΗΛΟΣ-

ΜΙΔΑΣ - ΤΙΑΡΑ (ΔήμηΤρα, Ἥλι«Τα, ΛυΔία, Οὐ«Ρων, Σω«Τας).—27. Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει.—28. Ἡ ἔξις κόρον γεννᾷ (ἡ ἔξις, εἰς κορ ὦν, γ' ἐν α).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον.—Ἐως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δοχ. 500. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 30 δοχ. ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ, 50 δοχ. μὲ παχέα καὶ 80 δοχ. μὲ κεφαλαία. Ὁ χωριστὸς στίχος δοχ. 200.

[B — 1]

Ἡ κοπέλλα πού λεγόταν ΑΙΣΙΟΔΟΞΗ καὶ τ' ἀγόρι πού λεγόταν ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ στέλνουν νοερὲς εὐχὲς σ' ὅλα τ' ἀγαπημένα παλιὰ καὶ καινούργια Διαπλασοπούλα.

[B — 2]

Ἡρώις Ἑλληνοπούλα εἰσαι στήν 7η Μεγάλων ἢ Μικρῶν Ὀδηγῶν; σὲ ποιὰ ἐνωμοτία εἶσαι; ἀν εἰσαι στήν 7η Μικρῶν ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά. Εἶμαι κι' ἐγὼ στήν 7η Μικρῶν.

Ἀλεξία Ἀργυρῇ

[B — 3]

Ροδαυγῇ, Ἀμερικανόπουλο, Ἀμαρallis, ἀλληλογραφεῖτε. Ἄν θέλετε γράψτε πρῶτοι (Α—41) διευθύνσεις. Νηρέα γιατί δὲν ἀπαντᾷς;

Φαντάρος τοῦ 41

[B — 4]

Ξαναπαίνοντας στήν κίνηση μὲ καινούργιο ψευδώνυμο, σᾶς χαιρετῶ. ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ

[B — 5]

Διαπλασοπούλα, εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος. ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

[B — 6]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω καρτοστάλ μὲ ὅλα τὰ διαπλασοπούλα. Διευθύνσεις μου: Δίδαν Ρέαν Βέρτη. Ἐρεχθεῖου 11. Ἀθῆναι (4)

διὰ Τρεχαντήρι

[B — 7]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Δίσεις μου: Κων. Μητριάδη. Βαθὺ Ἰθάκης Ἀπαντῶ ἀμέσως

Νεφέλη

[B — 8]

Εὐχομαι σὲ ὅλο τὸ διαπλασοκόσμο εὐτυχισμένο τὸν καινούργιο χρόνο. Ἀσχημόπαπο τί γίνεσαι; Χάθηκες.

Προκομένη Τεμπέλα

[B — 9]

Διαπλασοπούλα σᾶς εὐχομαι σὲ ὅλους-λες τὸν νέο ἔτος 1946 αἰσιον καὶ εὐτυχὲς καὶ σᾶς χαιρετῶ μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη.

Κόντε Ρεπανάκης

[B — 10]

Ποιὸς νησιώτης ποιὸς Δωδεκανήσιος, ποιὸς στρατιώτης θ' ἀρνηθῇ ἀλληλογραφία; Ἀλληλογραφᾷ μὲ ὅλους καὶ ὅλες. Δίσις, Παπαναστασίου Ἀναστ. (γιὰ Πέτρο) Δαφνομήλης 28. Ἀθῆναι (7) Ἑλληνικὰ Δωδεκάνησα

[B — 11]

Δὲν πρόφταναν, Χρυσὲ Λέοντα, ν' ἀπαντήσω ἐγκαίρως κι' ἔτσι συνέχισε ἀπ' τὴν Αἴγυπτο. Ἀφοβο Μάτι.. πέτυχα, νὰ με περιμένετε. Γιάννη Γιαννάκη, ἀπάντησα.

Ροδαυγῇ